

تعمید آب آیات اصلی

متی ۲۸: ۱۹-۲۰ - ... همه امته‌ها را شاگرد سازید... و ایشان را به اسم اب و ابن و روح القدس تعمید دهید.

. مرقس ۱۶: ۱۶ - هر که ایمان آورده، تعمید یابد، نجات یابد.
یوحنا ۳: ۵ - ... اگر کسی از آب و روح مولود نگردد، ممکن نیست که داخل ملکوت خدا شود.

. اعمال ۲: ۳۸ - توبه کنید و... به جهت آمرزش گناهان تعمید گیرید.
. اعمال ۲۲: ۱۶ - ... تعمید بگیر و نام خداوند را خوانده، خود را از گناهانت غسل بده.
. رومیان ۶: ۳-۴ - پس چونکه در موت او تعمید یافتیم، با او دفن شدیم.
. غلاطیان ۳: ۲۷ - زیرا همه شما که در مسیح تعمید یافتید، مسیح را در بر گرفتید.
افسیسیان ۵: ۲۵-۲۶ - مسیح هم کلیسا را محبت نمود... تا آن را به غسل آب بوسیله کلام طاهر ساخته، تقدیس نماید.
تیتس ۳: ۵ - (مسیح) ما را نجات داد به غسل تولد تازه و تازگی‌ای که از روح القدس است.

عبرانیان ۱۰: ۲۲ - ... دل‌های خود را از ضمیر بد پاشیده و بدن‌های خود را به آب پاک غسل داده، نزدیک بیاییم.
اول پطرس ۳: ۲۱ - ... که نمونه آن (یعنی نمونه آب طوفان در زمان نوح) یعنی تعمید اکنون ما را نجات می‌بخشد، بواسطه برخاستن عیسی مسیح

تعمید آب چیست؟

تعمید آب یعنی به کار گرفتن آب بر شخص، چه بوسیله پاشیدن، یا ریختن آن بر وی، یا غوطه‌ور ساختن او در آن، که بنا به حکم مسیح در متی ۲۸: ۱۹ به اسم اب و ابن و روح القدس انجام گیرد.

یهودیان در روزگار عهد عتیق مراسمی شبیه به تعمید آب را به جا می‌آوردند. این مراسم، ختنه پسر نوزاد، در هشتمین روز پس از تولدش بود (پیدایش ۱۷: ۱۰-۱۴). پولس رسول می‌گوید که ایمانداران به مسیح نباید مراسم ختنه جسمی را به جا آورند (اعمال ۱۵: ۱-۲۹؛ غلاطیان ۵: ۲). بسیاری از دانشمندان کتاب مقدس بر این عقیده‌اند که معنی کولسیان ۲: ۱۱-۱۲ این است که تعمید آب جایگزین ختنه جسمی شده است؛ و این مراسم به «ختنه روحانی» ما توسط خود مسیح مرتبط می‌شود که در آن طبیعت گناه آلود ما از زندگی ما «بیرون افکنده» می‌شود.

یحیای تعمید دهنده به جهت آمرزش گناهان به تعمید توبه موعظه می‌کرد (مرقس ۱: ۴).

اما این تعمید همان تعمید مسیحی نبود. پس از مرگ و قیام مسیح، دیگر تعمید یحیی برای مسیحیان کافی محسوب نمی شد (اعمال ۱۸: ۲۵)؛ افسسیانی که قبلا تعمید یحیی را یافته بودند، مجدداً به نام **خداوند عیسی** تعمید گرفتند (اعمال ۱۹: ۱-۷). اما تنها یک تعمید مسیحی وجود دارد (افسیان ۴: ۵).

خود عیسی به دست یحیی در رود اردن تعمید گرفت (متی ۳: ۱۳-۱۷). اگر چه عیسی عاری از گناه بود و نیازی به توبه نداشت، تعمید گرفت تا **تمام عدالت را به کمال** برساند (متی ۳: ۱۵). در واقع پس از تعمید او در آب، روح القدس بر او نازل شد و به او برای خدمت قدرت بخشید (مرقس ۱: ۱۰).

عیسی مرگ خود را بر صلیب «تعمید» نامید (لوقا ۱۲: ۵۰). تعمید مرگ عیسی و قیام او، بنیان تعمید ما است، یعنی دلیلی است برای این نکته که چرا ما می توانیم تعمید یابیم (رومیان ۶: ۳-۴؛ کولسیان ۲: ۱۲؛ اول پطرس ۳: ۲۱).

کلیسا، از همان ابتدای تاریخ خود، از حکم عیسی پیروی کرده و ایمانداران جدید را تعمید داده است. نمونه هایی از تعمید مسیحی که در عهد جدید بیشتر جلب توجه می کنند، عبارتند از: اعمال ۲: ۱۴، ۸: ۱۲، ۸: ۳۸، ۱۰: ۴۸، ۱۵: ۱۶، ۱۶: ۳۳، ۱۹: ۱-۵. در بسیاری از این آیات، تعمید آب بلافاصله پس از اعتراف ایمان به مسیح انجام می شود. چند مورد از این موارد، شامل تعمید تمام خانواده می شود (اعمال ۱۰: ۴۸، ۱۶: ۳۱-۳۳).

تعمید منحصر به مسیحیت نیست. قبل از ظهور مسیح، اشخاص غیر یهودی که دین یهود را می پذیرفتند، اغلب در آب تعمید می گرفتند. در برخی از مذاهب «رمزی» یونان باستان نیز از اشخاص خواسته می شد تا تعمید گیرند؛ در این مذاهب، به جای آب، خون بر سر تعمید گیرنده چکانده می شد.

چرا باید تعمید آب یابیم؟

خداوند عیسی به ما حکم کرد که ایمانداران جدید را تعمید دهیم (متی ۲۸: ۱۹). تقریباً در تمامی فرهنگها و کشورها، تعمید آب به عنوان نشانه ترک نمودن مذهب قدیمی و گرویدن به مسیحیت تلقی می شود. این اقدام یکی از گامهای مقدماتی نجات محسوب می شود (اعمال ۲: ۳۸). عیسی نیز وعده نجات را با تعمید مرتبط می سازد (مرقس ۱۶: ۱۶). در تاریخ کلیسا، نظرات متفاوتی در مورد رابطه تعمید و نجات مطرح شده است. برخی از مسیحیان بر این عقیده اند که تعمید یکی از «ابزار فیض» است، یعنی یکی از طرقی است که **فیض** خدا به ما بخشیده می شود. مهم ترین ابزار فیض، کلام خدا است (رومیان ۱۰: ۱۷؛ اول پطرس ۱: ۲۳). این دسته از مسیحیان بر این عقیده اند که فیض خدا از طریق تعمید آب نیز شامل حال ما می شود. حتی در تعمید آب نیز عامل مهم، کلام

مکتوب خدا است (افسیان ۵: ۲۶). این مسیحیان معتقدند که ما در تعمید، هم دارای نشانهٔ مرئی هستیم (آب)، و هم دارای عطایی درونی و روحانی (اتحاد با مرگ و قیام مسیح، بخشایش گناهان و عضویت در کلیسا توسط روح القدس). این مسیحیان بر این اعتقادند که در تعمیدی که بر اساس ایمان انجام می‌شود، زندگی ما حقیقتاً با مسیح مدفون می‌شود و با او قیام می‌یابیم (رومیان ۶: ۳-۴؛ کولسیان ۲: ۱۲)، و مسیح را در بر می‌گیریم (غلاطیان ۳: ۲۷). بر اساس کلام پطرس در اعمال ۲: ۳۸ که می‌گوید به جهت **آمزش گناهان** تعمید گیرید، این مسیحیان بر این عقیده‌اند که توسط تعمید آب، ما به شکلی خاص **آمزش گناهان** را می‌یابیم. در اول پطرس ۳: ۲۱ پطرس در مورد آن تعمیدی می‌نویسد که اکنون ما را نجات می‌بخشد... بواسطهٔ برخاستن عیسی مسیح. پطرس می‌فرماید که این تعمید، **دور کردن کثافت جسم** نیست، بلکه شستشوی روحانی است که نتیجه آن، **ضمیر صالح** است. به این ترتیب، این دسته از مسیحیان معتقدند که در تعمید، گناهان ما عملاً «شسته» می‌شود و ضمایر یا وجدانهای ما حقیقتاً پاک می‌گردد (اعمال ۲۲: ۱۶؛ افسسیان ۵: ۲۶؛ تیطس ۳: ۵؛ عبرانیان ۱۰: ۲۲). از دیدگاه آنان، تعمید عملاً ختنهٔ روحانی ما و به معنی **بیرون کردن بدن جسمانی** است (کولسیان ۲: ۱۱-۱۲). عیسی فرمود... اگر کسی از آب و روح مولود نگردد، ممکن نیست که داخل **ملکوت خدا** شود (یوحنا ۳: ۵). این مسیحیان معتقدند که واژهٔ «آب» در این آیه، به تعمید آب اشاره می‌کند، آب به تنهایی هیچ اثری ندارد، اما در آیین تعمید، آب وقتی آنگونه که خدا حکم کرده است، به همراه کلام مورد استفاده قرار می‌گیرد (مرقس ۱۶: ۱۶؛ افسسیان ۵: ۲۶)، موثر واقع می‌شود. در تعمید، خدا فیض خود را به انسان عطا می‌کند، اما این فیض باید با ایمان دریافت شود. بدون ایمان به کلام وعدهٔ خدا، ما هیچ بهره‌ای نمی‌بریم. تعمید آب به خودی خود ایمان ما را به کلام وعده خدا تقویت می‌کند. بسیاری از مسیحیان این نظر را نمی‌پذیرند که فیضی خاص در تعمید آب وجود دارد. در کتاب مقدس آیات زیادی وجود دارند که تنها ایمان به عیسی (یوحنا ۱: ۱۲، ۳: ۱۶؛ رومیان ۱۰: ۹-۱۰) یا ایمان به کلام خدا را (رومیان ۱۶: ۱۰، ۱۷: ۱؛ اول پطرس ۱: ۲۳) طریق دریافت برکات الهی می‌دانند. این مسیحیان بر این عقیده‌اند که کلام خدا تنها «ابزار فیض» است. طبق نظر آنان، شنیدن کلام خدا و ایمان داشتن به عیسی، تنها ابزاری است که ما برای نجات یافتن نیاز داریم. این مسیحیان معتقدند که تعمید آب صرفاً نشانه یا نمادی است از اتفاقی که به هنگام ایمان آوردن در ما رخ می‌دهد. از نظر آنان، تعمید حقیقتاً ما را پاک نمی‌سازد یا به طریقی خاص **آمزش گناهان** را برای ما به ارمغان نمی‌آورد، بلکه فقط نمادی است از مرگ ما با مسیح، در برگرفتن او، و ختنه شدن ما توسط او (رومیان ۶: ۳-۵؛ غلاطیان ۳: ۲۷؛ کولسیان ۲: ۱۱-۱۲). تعمید از نظر ایشان

صرفاً نشانه‌ای است ظاهری از آن اتفاقی که در هنگام ایمان آوردن، در ما به وقوع می‌پیوندد. برخی معتقدند که مولود شدن از آب در یوحنا ۳: ۵، به تولد جسمی اشاره دارد. برخی دیگر بر این عقیده‌اند که آب به کلام خدا اشاره می‌کند. برخی از این مسیحیان همچنین می‌گویند که تعمید شهادتی است که فرد در مورد ایمان خود به جهان می‌دهد. بنابراین، باید در حضور جمع انجام شود، نه در خلوت. برخی از این مسیحیان بر این عقیده‌اند که همانگونه که ختنه در عهد عتیق نشانه‌ای از عهد خدا بایهودیان بود، تعمید نیز نشانه‌ای از عهد خدا با قوم خویش می‌باشد. آنان در تایید این مدعا، به کولسیان ۲: ۱۱-۱۳ استناد می‌کنند.

در مورد معنی تعمید، برخی از مسیحیان دیدگاه نخست را می‌پذیرند و برخی دیدگاه دوم را. همه آنان نیز ایمان دارند که از تعلیم کتاب مقدس پیروی می‌کنند. ما هر دیدگاهی را هم که بپذیریم، نباید دیگران را که دیدگاه دیگری دارند، داوری کرده، محکوم نماییم. در ارتباط با این موضوع، سوالات متعددی در باب ضرورت و لازم الاجرا بودن تعمید مطرح می‌شود. نخستین سوال این است: اگر ایماننداری بدون تعمید بمیرد، چه اتفاقی می‌افتد؟ کتاب مقدس پاسخی قطعی به ما نمی‌دهد. تقریباً تمامی مسیحیان در این مورد متفق القولند که چنین شخصی نجات می‌یابد. مطابق مرقس ۱۶: ۱۶، آنچه باعث محکومیت است، ایمان نیاوردن است، نه تعمید نگرفتن. شخص مجرمی که عیسی در لوقا ۲۳: ۴۰-۴۳ به او وعده فردوس را می‌دهد، این فرصت را نیافت که تعمید گیرد. با وجود این، کلیسا همیشه ایمان داشته است که کسی که از تعمید گرفتن خودداری می‌کند، در وضعیت خطرناکی قرار دارد. آیا چنین شخصی دارای ایمان حقیقی است؟ اگر ما آگاهانه پیوسته از پذیرش حکم مسیح سرباز زنیم، وارد ملکوت آسمان نخواهیم شد (متی ۷: ۲۱). بنابراین، هنگامی که رهبران کلیسا آماده تعمید دادن کسی هستند، این شخص نباید در انجام این کار تعلل ورزد، بلکه باید در اولین فرصت تعمید گیرد. سوال دوم این است: اگر ایماننداری که تعمید گرفته، علیه خدا عصیان کند و زندگی‌اش در گناه سپری شود، اما پس از مدتی توبه کند و به سوی مسیح بازگردد، آیا نیاز هست که دوباره تعمید گیرد؟ کلیسا همواره به این سوال پاسخ منفی داده است. تنها یک تعمید وجود دارد (افسیان ۴: ۵). پس از اینکه خدا ما را فرزندان خود می‌سازد، ممکن است ما علیه او عصیان کرده، امتیازات فرزند خدا را از دست بدهیم. اگر بعدها توبه کنیم، دیگر نیازی نیست که مجدداً فرزند خدا شویم، بلکه فقط باید گناهانمان آمرزیده شوند (لوقا ۱۵: ۱۱-۲۴). حتی هنگامی که ما امین نیستیم، خدا امین است (رومیان ۳: ۳، ۱۱: ۲۹). دوم قرن‌تیاں ۱۰:

سوال مشابه دیگری را نیز می‌توان مطرح کرد: اگر ما در کلیسای تعمید بگیریم، هنگامی

که به کلیسای دیگر ملحق می‌شویم، آیا باید مجدداً تعمید بگیریم؟ پاسخ این سوال نیز منفی است. تنها یک تعمید مسیحی وجود دارد (افسیان ۴: ۵). ایمان‌داری که در نام **اب و ابن و روح القدس** تعمید می‌گیرد (متی ۲۸: ۱۹)، نیازی ندارد که باری دیگر تعمید گیرد.

تعمید کودکان

در کلیسا، در مورد تعمید کودکان، سنت‌های مختلفی وجود دارد. در تاریخ کلیسا، در قدیمی‌ترین مباحثی که در مورد تعمید به دست ما رسیده است، به تعمید کودکان اشاره می‌شود. اما در دوران اصلاحات کلیسا در قرن شانزدهم، برخی از کلیساهای پروتستان این نظر را مطرح کردند که تنها اشخاص بالغ و نوجوانان می‌توانند تعمید گیرند. بسیاری از کلیساهای امروزه چنین باوری دارند. مسیحیان این کلیساهای خاطر نشان می‌کنند که در مورد تعمید کودکان، در کتاب مقدس نمونه‌های روشنی وجود ندارند. آنان بر این عقیده‌اند که تنها کسانی می‌توانند تعمید گیرند که بتوان اعتقادات مسیحی را به ایشان تعلیم داد و نیز بتوانند با دهان خود اعتراف کنند که عیسی خداوند است (رومان ۱۰: ۹-۱۰). از نظر این مسیحیان، شخص ابتدا باید توبه کند و آنگاه تعمید گیرد (اعمال ۲: ۳۸). آنان این تعمید را «تعمید ایمان‌داران» می‌خوانند (اعمال ۸: ۳۷). آنان معتقدند که کودکان نه می‌توانند توبه کنند و نه می‌توانند ایمان حقیقی داشته باشند؛ بنابراین، صحیح نیست که کودکان خردسال تعمید گیرند. در بسیاری از این کلیساهای، پایین‌ترین سن برای تعمید کودکانی که ایمان دارند، ده یا دوازده سالگی است. کلیساهای اندکی نیز کودکی را که در سن پنج یا شش سالگی به روشنی ایمان خود را اعلام کند، تعمید می‌دهند. در بسیاری از این کلیساهای که کودکان را تعمید نمی‌دهند، به جای تعمید، مراسم تقدیم کودکان به اشکال مختلف انجام می‌شود.

با وجود این، بسیاری از کلیساهای پروتستان، فرزندان والدین ایمان‌دار را، مدت کوتاهی پس از تولد تعمید می‌دهند. این مسیحیان خاطر نشان می‌سازند که در کتاب مقدس هیچ نمونه‌ای از مراسم تقدیم کودکان در کلیسای اولیه ذکر نشده است. همچنین هیچ نمونه‌ای ذکر نشده که فرزند والدین مسیحی، بعدها پس از بالغ شدن، تعمید گرفته باشند. این گروه از مسیحیان می‌گویند که ما در کتاب مقدس، شاهد تعمید تمامی اعضای خانواده یک شخص هستیم، و به احتمال قریب به یقین، این خانواده‌ها صاحب کودکانی نیز بودند (اعمال ۱۶: ۱۵، ۱۶: ۳۳؛ اول قرنتیان ۱: ۱۶). آنان بر این عقیده‌اند که آیین تعمید همانند ختنه نوزادان پسر در عهد عتیق است، که هم در مورد کودکان یهودی و هم در مورد اشخاص بالغی که از امتهای به دین یهود می‌گرویدند، انجام می‌شد. هنگامی که والدین اطفال و بچه‌های خود را نزد عیسی آوردند، او فرمود: «بگذارید که بچه‌های

کوچک نزد من آیند... زیرا ملکوت خدا از امثال اینها است» (مرقس ۱۰: ۱۳-۱۶؛ لوقا ۱۸: ۱۶-۱۷). لذا این گروه بر این عقیده‌اند که فرمان عیسی در مورد اینکه ایشان را به اسم اب و ابن و روح القدس تعمید دهید، نه تنها به تعمید اشخاص بالغی که ایمان می‌آورند، بلکه همچنین به تعمید اطفال و کودکان نیز اشاره دارد (متی ۲۸: ۱۹؛ اعمال ۲: ۳۹).

این سوال حول محور معنی تعمید می‌چرخد. آیا تعمید کودکان، با معنی تعمید همخوانی دارد؟ مسیحیانی که ایمان دارند که تعمید طریقی برای دریافت فیض خدا است، معمولاً کودکان را تعمید می‌دهند. برخی از این مسیحیان بر این عقیده‌اند که اطفال نیز می‌توانند ایمان داشته باشند (به مقاله عمومی: «کودکان و ملکوت خدا» مراجعه کنید). برخی دیگر عقیده دارند که ایمان والدین کافی است (یعنی همان نظری که یهودیان در مورد ختنه کودکان داشتند). با وجود این، هنگامی که کودک تعمید گرفت و به شخصی بالغ تبدیل شد، برای اینکه نجات بیابد، باید به مسیح ایمان داشته باشد. کلیساهایی که معتقدند تعمید فقط یک نماد است، ممکن است کودکان را تعمید ندهند. اگر کلیساهایی بر این باور باشند که تعمید در عهد جدید جانشین ختنه کردن در عهد عتیق شده که نشانه‌ای از عهد خدا با قوم اسرائیل بود، چنین کلیساهایی معمولاً کودکان را تعمید می‌دهند. اگر آنان بر این باور باشند که تعمید شهادت فرد بر ایمان خود در حضور دیگران و دنیا است، یا شخص باید بتواند با زبانش به مسیح اعتراف کند، آنگاه آنقدر صبر می‌کنند تا فرد به سنی و سالی برسد که بتواند ایمان خود را به عیسی اعتراف کند.

کدام روش تعمید صحیح است؟

سه روش عمده برای تعمید وجود دارد که عبارتند از: غوطه‌ور ساختن در آب، پاشیدن قطرات آب، و ریختن آب. در بسیاری از کلیساها، داوطلبان را با پاشیدن قطرات آب یا ریختن آن روی سرشان، تعمید می‌دهند. در مورد تعمید کودکان، معمولاً از دو روش فوق استفاده می‌شود، اگر چه در گذشته کودکان را نیز در آب غوطه‌ور می‌ساختند. برای بزرگسالان، هر سه روش بکار گرفته می‌شود. معمولاً افراد زمین گیر و بیمار، یا اشخاصی را که در مناطق بد آب و هوا زندگی می‌کنند (مثل بیابانها و قطب شمال)، توسط غوطه‌ور کردن تعمید نمی‌دهند. به هر حال، از دوران کلیسای اولیه تا کنون، هر سه روش در زمانها و مکانهای مختلف بکار گرفته شده است.

خود کتاب مقدس دقیقاً نمی‌گوید که تعمید چگونه باید صورت گیرد. در زمان نگارش عهد جدید، تعمید معمولاً در رودخانه‌ها (مرقس ۱: ۵)، یا مکانهایی که آب فراوان بود (یوحنا ۳: ۲۳)، انجام می‌شد. تعمید به شکل غوطه‌ور شدن در چنین مکانهایی به سهولت انجام می‌شد و احتمالاً متداولترین شکل تعمید بود. اما گاهی تعمید به شکل

غوطه‌ور شدن بسیار مشکل می‌شد. برای مثال، شخص حبشی در صحرا تعمید گرفت (اعمال ۸: ۳۶-۳۸). زندانبان زندان فلیپی و خانواده‌اش به هنگام نیمه شب و در فاصله زمانی که زخمهای رسولان را می‌شستند و غذا می‌خوردند، تعمید گرفتند (اعمال ۱۶: ۳۳). و در روز پنطیکاست نیز سه هزار نفری که ایمان آورده بودند، با هم تعمید گرفتند (اعمال ۲: ۴۱). بسیاری از علمای الهی معتقدند در این موقعیت‌ها به خاطر وجود این قبیل مشکلات، تعمید به شکل ریختن آب یا پاشیدن آن، صورت گرفته است. واژه یونانی که برای تعمید بکار رفته، معانی متعددی دارد. کلی‌ترین معنی آن «غوطه‌ور شدن» است. غوطه‌ور شدن در آب، نمادی است روشن برای نشان دادن مرگ و مدفون شدن ما با مسیح (رومیان ۶: ۳-۴). به همین جهت، بسیاری از کلیساها داوطلبان را تنها با غوطه‌ور ساختن در آب تعمید می‌دهند. با وجود این، «غوطه‌ور شدن» تنها معنی واژه تعمید نیست. در مرقس ۷: ۳-۴، به آیین شستشو و طهارت یهودیان اشاره شده است؛ کلمه یونانی که در این آیات بکار رفته، همان کلمه‌ای است که در مورد تعمید نیز بکار برده شده و به معنی «پاشیدن» نیز هست (به لوقا ۱۱: ۳۸-۳۹ مراجعه کنید). «تعمید روح القدس» (اعمال ۱: ۵) که امتهای نیز آن را یافتند، در معنی «ریخته شدن» روح نیز بکار رفته است (اعمال ۲: ۱۷-۱۸، ۱۰، ۴۴-۴۵). همچنین آمده که ما باید «دل‌های خود را از ضمیر بد پاشیده» و نزدیک بیابیم (حزقیال ۳۶: ۲۵؛ عبرانیان ۱۰: ۲۲)، که به نظر بسیاری از مسیحیان، این آیه به تعمید آب اشاره دارد. بنابراین، بسیاری از کلیساها داوطلبان را توسط پاشیدن یا ریختن آب بر آنها تعمید می‌دهند.

خلاصه

در این مقاله، سه سوال مهم در مورد تعمید مورد بحث و بررسی قرار گرفت: (۱) معنی تعمید چیست؟ آیا تعمید وسیله دریافت فیض است یا صرفاً یک نماد است؟ (۲) آیا کودکان را نیز می‌توان تعمید داد یا اینکه فقط اشخاص بالغ و بزرگسالان می‌توانند تعمید گیرند؟ (۳) آیا هر سه شکل به کارگیری آب در آیین تعمید معتبر است یا فقط شکل غوطه‌ور شدن از اعتبار برخوردار است؟ تنها با مطالعه قسمتهایی از کتاب مقدس که به این موضوعات مربوط می‌شوند، می‌توانیم به این سوالات پاسخ بدهیم. و به هر پاسخی که دست بیابیم، نباید مسیحیان دیگر را، چون به پاسخی دیگر دست یافته‌اند، داوری یا محکوم کنیم. کتاب مقدس به این سوالات پاسخی مشخص و قطعی نمی‌دهد. باور ما در مورد تعمید، نباید ما را از دیگر خواهران و برادرانی که مسیح در راهشان جان سپرد، جدا سازد. یک جسد هست و یک روح، چنانکه نیز دعوت شده‌اید - یک خداوند، یک ایمان، یک تعمید، یک خدا و پدر همه که فوق و در میان همه و در همه شما است. (افسیان ۴: ۴-۶).